

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Małgorzata Bohun (spr.)
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **T. K.**

przeciwko: **(...) Sp. z o.o. (...) w D.**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy

z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 2002/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie I instancji zwrócił pozew T. K., albowiem powódka wezwana do uzupełnienia braków formalnych pozwu, poprzez uiszczenie opłaty sądowej w kwocie 1.350 zł w określonym terminie braku tego nie uzupełniła (art. 130 k.p.c.).

Z treści pisma stanowiącego zażalenie na powyższe zarządzenie, w którym powódka domagała się jego uchylenia w całości, wynikało, że powódka zarzuca, iż nie jest w stanie uiścić opłaty od pozwu i winna zostać od niej zwolniona.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powódki podlegało oddaleniu. W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżone zarządzenie co do zasady było trafne i odpowiadało prawu, a nadto brak było dostatecznych podstaw do jego wzruszenia.

Prawidłowe co do zasady było stanowisko Przewodniczącego w Sądzie I instancji, iż pozew powódki jako posiadający braki w postaci nieuiszczenia stosownej opłaty sądowej w kwocie 1.350 zł, których powódka bezspornie nie uiściła, mimo doręzonego stosownego wezwania, podlegał zwrotowi wobec treści art. 130 k.p.c.

Przypomnieć należy, że żądanie wypełnienia przez stronę wymogów formalnych pozwu nie należy do sfery uznaniowości. Obowiązkiem Przewodniczącego jest więc dbałość o to, aby pismo procesowe spełniało przewidziane

prawem procesowym warunki formalne, do których należy uiszczenie przez stronę wnoszącą pismo przewidzianej ustawą opłaty. Zatem po dostrzeżeniu takich braków Przewodniczący wzywa stronę do ich usunięcia (z pouczeniem o negatywnych konsekwencjach), a w razie ich nieusunięcia pismo to podlega zwrotowi po myśli art. 130 k.p.c.

Nie budziło wątpliwości, iż choć w niniejszej sprawie powódka domagała się zwolnienia od kosztów sądowych już w pozwie, to wniosek ten został prawomocnie oddalony, co ostatecznie nastąpiło postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22.11.2012 r. (sygn. akt I ACz 2148/12). Skutkiem powyższego było zaktualizowanie się obowiązku pozwanej uiszczenia w terminie 7 dni opłaty od pozwu, do czego została wezwana na skutek zarządzenia z dnia 11.12.2012 r. doręczonego powódce w dniu 13.12.2012 r. (łącznie ze stosownym pouczeniem).

W przewidzianym 7-dniowym terminie powódka opłaty takiej nie uiściła, co w świetle art. 130 § 2 k.p.c. skutkowało zwrotem jej pozwu.

Wskazać przy tym należy, że co prawda na skutek wezwania Sądu, w odpowiedzi powódka złożyła ponownie wniosek o zwolnienie jej od tej opłaty, co do którego Sąd I instancji nie wypowiedział się przed wydaniem przez Przewodniczącego w Sądzie I instancji zarządzenia o zwrocie pozwu, to jednak to uchybienie nie miało znaczenia dla oceny prawidłowości merytorycznej zaskarżonego zarządzenia. Mając bowiem na uwadze wskazaną już sekwencję zdarzeń procesowych – tj. prawomocne oddalenie wniosku powódki o zwolnienie od kosztów sądowych i złożenie w odpowiedzi na wezwanie do uiszczenia opłaty ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych oraz treść art. 107 § 1 i 2 u.k.s.c. (zgodnie z którym ponowny wniosek oparty na tych samych okolicznościach podlega odrzuceniu, na które nie przysługuje zażalenie) wniosek ten nie mógł wywołać oczekiwanego przez powódkę skutku i podlegałby odrzuceniu, od którego to odrzucenia nie przysługiwałby powódce środek odwoławczy.

W konsekwencji, w oparciu o treść art. 386 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

MR